

тѣхъ ги паскърби; нито своитѣ, нито враговетѣ не бѣгхтъ и не идхтъ къмъ тѣхъ на посрѣщане — сѣкашъ че свѣта се е отрѣкълъ отъ тѣхъ и избличавалъ тѣхното ничтожество. Съзнанието на срама и на безсилието дѣгна като тѣжакъ камакъ върху тѣхнитѣ сърдца; тѣ на драго сърдце би се върнали, но широкій Дунавъ плава както е плавалъ, румжнжитѣ лодки ги нѣма, а Румжнитѣ стрѣлятъ отъ другий брѣгъ, и свинеца плющи по водата. Поглѣднаха въ полето, къмъ страната на шимановскій Свищовъ, къмъ Балкана, и тукъ нищо не зарнаха. Само гарвана лети по въздушний цхтъ изъ българскій Болградъ въ Бѣлградъ сѣрбскій и грачи за българскійтъ позоръ. Кючюкъ Стефанъ припна въ полето, възсѣдналъ киседжийскій конь; слѣдъ него трѣгнаха двамината отъ българската конница, припуснаха, изгубиха се въ откритото поле и исчезнаха — пакъ уединение. Както едно врѣме украинската дѣвойка тжгувала за Татаритѣ, защо дълго врѣме не ицjali на гости, така и Мария въ своята душа желаяше по-скоро да се покажатъ враговетѣ Турци и попоглѣждаше на побратима; той стоѣше навжсенъ и блѣденъ, глѣдаше на дѣвойката като на небесна джга, като че ли желаяше да прочете въ нейнитѣ очи какво става тукъ, и какво ще стане въ тѣхъ. Въ отчаяние той залови дрѣжката на ятагана и изрѣче прѣвъ зжби:

— Намъ ни измѣниха, насъ ни исхвърлиха и никой не дохожда да ни вземе.

Вѣйводата Филипъ Тотю сѣдѣше на муравата, броеше изъ кисията желтицитѣ и пакъ тамъ ги гуждаше: свидно му е за тѣхъ, трѣбва добрѣ да се скриятъ, прѣдателството е явно — бѣда намъ, бѣда!

Вѣйводата Хаджи Димитръ говори: — Да вървимъ напредъ! Имаме крака, земята предъ насъ е широка, напредъ! — и устрѣмява очитѣ си къмъ Балкана.

Вѣйводата Филипъ възражава: — Трѣбва да почакаме, който бърза, той на дявола ще угоди, а който чака, той нѣщо си все ще дочака.

Така тѣ си почиваха когато въ полето се показва конницата. Върви единъ вѣдачъ, недалѣчъ слѣдъ него